

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Ordinario di Venezia (Italia) on esittänyt 2.3.2023 – UD, QO, VU, LO ja CA v. Presidenza del Consiglio dei ministri ja Ministero dell'Interno

(Asia C-126/23, *Burdene* ⁽¹⁾)

(2023/C 189/24)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Tribunale Ordinario di Venezia

Pääasian asianosaiset

Kantajat: UD, QO, VU, LO ja CA

Vastaajat: Presidenza del Consiglio dei ministri ja Ministero dell'Interno

Ennakkoratkaisukysymys

Unionin tuomioistuinta pyydetään lausumaan (A kohdassa selostetussa tilanteessa, jossa on kyse Italiassa vakinaisesti asuvien Italian kansalaisten lainsäätäjänä toimivaa Italian valtiota vastaan nostamasta vahingonkorvauskanteesta, joka perustuu siihen, että valtio on jättänyt panematta täytäntöön ja/tai pannut virheellisesti täytäntöön ja/tai pannut puutteellisesti täytäntöön rikoksen uhreille maksettavista korvauksista 29.4.2004 annetussa neuvoston direktiivissä 2004/80/EY ⁽²⁾ tarkoitetut velvoitteet ja erityisesti 12 artiklan 2 kohdassa jäsenvaltioille asetetun velvollisuuden huolehtia siitä, että ne ottavat 1.7.2005 mennessä (kuten 18 artiklan 1 kohdassa säädetään) käyttöön yleisen korvausjärjestelmän, jolla kaikkien tahallisten väkivaltarikosten uhreille pystytään varmistamaan oikeudenmukaiset ja riittävät korvaukset siinä tapauksessa, etteivät nämä voi saada varsinaisilta syyllisiltä vahingonkorvausta koko kärsitystä vahingosta), tilanteessa, jossa 29.4.2004 annettua neuvoston direktiiviä 2004/80/EY ei ole pantu kansallisesti täytäntöön määräajassa (ja/tai se on pantu täytäntöön puutteellisesti):

a) lain nro 122/2016 11 §:n 2 bis momentti, jossa henkirikoksen uhrin vanhemmille ja sisarelle myönnettävien korvausten edellytykseksi asetetaan se, ettei uhrilla ollut puolisoa ja lapsia, vaikka asiassa annetussa lainvoimaisessa tuomiossa myös heillä todetaan olevan oikeus vahingonkorvaukseen, joka rikoksentekijä veloitetaan maksamaan, huomioon ottaen:

— onko tahallisen väkivaltarikoksen uhrin vanhemmille ja sisarelle henkirikostapauksessa maksettava korvaus, josta säädetään 7.7.2016 annetun lain nro 122 "Italian kuulumisesta Euroopan unioniin johtuvien velvoitteiden täyttämiseksi annetut säännökset – Eurooppalaki 2015–2016" (Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione Europea – Legge Europea 2015-2016), sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna (20.11.2017 annetun lain nro 167 6 §:illä ja 30.12.2018 annetun lain nro 145 1 §:n 593–596 momentilla), 11 §:n 2 bis momentissa, jossa korvauksen maksamisen edellytykseksi asetetaan se, ettei uhrilla ollut puolisoa ja lapsia (vanhempien osalta), sekä se, ettei uhrilla ollut vanhempia (sisarusten osalta), yhteensopiva direktiivin 2004/80 12 artiklan 2 kohdan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 artiklan (yhdenvertaisuus lain edessä), 21 artiklan (syrjintäkielto), 33 artiklan 1 kohdan (perheen suoja) ja 47 artiklan (oikeus tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen) sekä Euroopan ihmisoikeussopimuksen kahdenentoista pöytäkirjan 1 artiklan (kaikkinaisen syrjinnän kieltö) kanssa?

b) korvauksen myöntämiselle asetetun rajoituksen osalta:

— voidaanko lain nro 122/2016 (Italian kuulumisesta Euroopan unioniin johtuvien velvoitteiden täyttämiseksi annetut säännökset – Eurooppalaki 2015–2016), sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna (20.11.2017 annetun lain nro 167 6 §:illä ja 30.12.2018 annetun lain nro 145 1 §:n 593–596 momentilla), 11 §:n 3 momentissa tarkoitetun korvauksen myöntämisen ehdon, joka sisältyy ilmaisuun "joka tapauksessa 14 artiklassa tarkoitetun rahaston käytettävissä olevien varojen puitteissa", ilman mitään sellaista säännöstä, jolla Italian valtio veloitettaisiin varaamaan tarkoitukseen korvauksen maksamiseen tosiasiallisesti riittävä summa, joka voidaan määrittää myös tilastollisin perustein ja joka tosiasiallisesti riittää joka tapauksessa korvauksen maksamiseen oikeudenhaltijoille kohtuullisen ajan kuluessa, katsoa johtavan siihen, että uhreille maksettava korvaus on direktiivin 2004/80 12 artiklan 2 kohdan säännöksen täytäntöönpanon edellyttämällä tavalla "oikeudenmukainen ja riittävä"?

⁽¹⁾ Tämän asian nimi on fiktiivinen. Se ei vastaa yhdenkään menettelyn osapuolen nimeä.

⁽²⁾ EUVL 2004, L 261, s. 15.